

Пѣтлю гледа и се чуди:

— Какво думашъ, кума Лисо! Ти на Божи гробъ ли ходи? Значи, стана хаджи Лиса. Пъкъ и съ тревица се хранишъ. И се кръстишъ, и се кланяшъ. За светица ли се готвишъ?

— Позна, Пѣтлю. За свѣтица. Ала голѣмъ грѣхъ си имамъ. Той ми тегне на душата. Знаешъ, братко, не е скрито. Азъ обичахъ да похапвамъ и ярчици и пѣтленца. За тозъ грѣхъ се сега кая. И дойдохъ да ме простите.

— Отъ Бога да си простена! — отговаря ѝ петелътъ.
— Ние лошото не помнимъ.

А хаджийката се кланя и се кръсти и нарежда:

— Благодаря, братко Пѣтлю! Твоео сърдце е златно. Ти роденъ си за светия. Грѣхъ е да останешъ тука. На Божи гробъ хайде съ мене! Днесъ за тамъ пакъ заминавамъ. Ще станешъ и ти хаджия.

Ала двоуми се Петлю. Той и вѣрва, и не вѣрва на лисанинитѣ думи. А Лисана го придумва:

— Какво още мислишъ, Пѣтлю! Хайде съ мене! Слѣзъ и трѣгвай! Тамъ е хубаво, повѣрвай. Азъ съмъ, брате, предоволна. Затуй втори пѣтъ отивамъ. За ядене недей мисли. Азъ ще нося торба жито — едра бѣла загария.

Помами се герестъ Пѣтлю. Слѣзе при хаджи Лисана. А тя миловидно рече:

— Слушай, Пѣтлю! Не ще е зло и кокошкитѣ да дойдатъ. Ще станатъ и тѣ хаджийки. За ядене да не мислятъ. Имамъ и за тѣхъ пшеница.

— Да си жива, хаджи Лисо, че се същашъ за рода ни! Хайде, слизайте, сестрици!

Но кокошкитѣ страхливи си стоеха на дървото. А най-старата му рече:

— Абре Пѣтлю, какво правишъ! Ти безъ умъ ли си останалъ, та на кума Лиса вѣрвашъ!

Стресва се хаджи Лисана, че безъ Пѣтля ще остане. Грабва го и хуква съ него.

Тича Лиса и си мисли:

— „Слава Богу! Слава Богу! Днесъ пѣтленце ще си хапна!“

Но изведнѣжъ нѣкой викна:

— Спри се, спри се, кума Лисо!